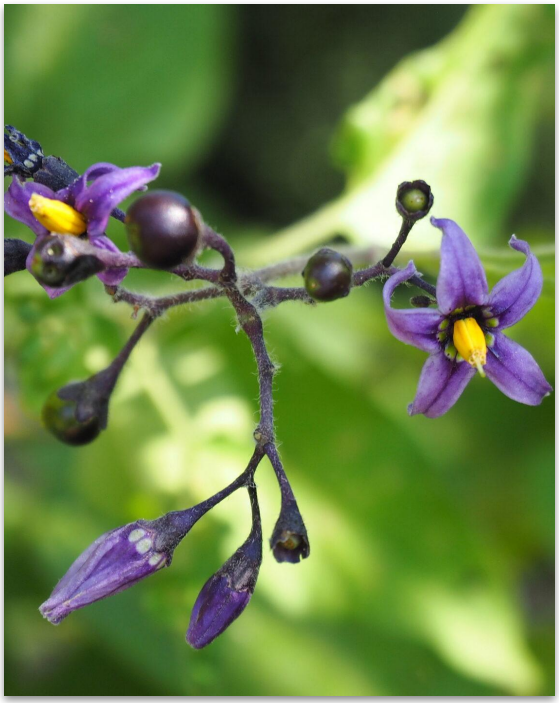
Solanum dulcamara L., 1753

- dulcamara, uva de can, bo varón, mexacán, escornacabras
- dulcamara, uvas del diablo, vid silvestre
- astabelar mingots
- dolçamara, morella dolça
- bittersweet, woody nightshade
- dulcamara, erva moura trepadeira, doce amarga

ESTADO DE CONSERVACIÓN

EX ES CR EP VU CA **PM**

EX: en perigo de extinción; **ES**: extinta en estado silvestre; **CR**: en perigo crítico; **EP**: en perigo; **VU**: vulnerable; **CA**: case ameazada; **PM**: preocupación menor

DIVISION	CLASE	ORDE	FAMILIA	XÉNERO
Magnoliophyta	**Magnoliopsida**	**Solanales**	**Solanaceae**	***Solanum***

ORIXE

Europa.

CARACTERÍSTICAS

Planta de porte herbáceo e hábito gabeante. Sistema radicular fibroso e pouco profundo. Talo semileñoso, delgado, flexible e gabeante. Pode acadar os 3 m de lonxitude e presenta cores verdes e pardas. As follas son alternas e pecioladas, moi variables. Tipicamente teñen forma de lámina ovalada ou lanceolada, cun ápice agudo e de cor verde escura. As flores dispóñense en cimas laxas e colgantes, son pentámeras, coa corola de cor violeta e os estames amarelos con anteras prominentes. Floración na primavera-verán. Froito en forma de baga ovalada ou elipsoide, verde inicialmente e vermella ao madurar. Conteñen numerosas sementes planas e amarelas.

HÁBITAT

Preferiblemente crece en ambiente húmidos: ribeiras de ríos, sebes e claros de bosque. En xeral, zonas ben nitrificadas e solos ricos en materia orgánica. Tolera parcialmente a sombra e aparece dende o nivel do mar ata zonas de media montaña.

DISTRIBUCIÓN

Moi común en case todo o continente europeo. Aparece tamén en Asia occidental e central e no norte de África. Introducida en América do Norte.

CURIOSIDADES

Os seus froitos conteñen alcaloides e son especialmente tóxicos para os humanos.